

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Käre Jesus! Hjälp oss att i denna oroliga och mörka tid ha blicken fäst på dig, så att vi skulle se var vårt hopp finns att få komma in i glädjen med dig när du kommer tillbaka. Kom och var nära oss den här stunden med din Ande. Amen.

Söndagens tema: Vaka! Predikotext: Fil 1:3–11:

3 Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. 4 I alla mina böner för er alla ber jag alltid med glädje, 5 eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu. 6 Och jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också ska fullborda det till Kristi Jesu dag.

7 Det är inte mer än rätt att jag tänker så om er alla, för jag har er i mitt hjärta. Både när jag bär bojor och när jag försvarar och befäster evangeliet delar ni alla nåden med mig. 8 Gud är mitt vittne att jag längtar efter er alla med Kristi Jesu ömhet.

9 Och min bön är att er kärlek ska överflöda mer och mer och ge insikt och gott omdöme, 10 så att ni kan avgöra vad som är viktigt och vara rena och fläckfria på Kristi dag, 11 rika på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, Gud till ära och pris.

Helga oss i sanningen, ditt ord är sanning.

Vi ska som rubrik på predikan sätta några ord från slutet av texten, v 9:

Insikt och gott omdöme

Filipperbrevet är skrivet under Paulus första fångenskap i Rom, i början av 60-talet. Därför talar han om bojor. Men bojorna kan inte hindra honom från att försvara och befästa evangeliet. Han är inte på något sätt betryckt trots sin fångenskap, utan han är tacksam. Hans tacksamhet grundar sig på den gemenskap han har i sin ande med brevets mottagare, som han känner så väl och som har honom att tacka för att de fått tron på Frälsaren. Filipperbrevet flödar av tacksamhet, glädje och kärlek.

Våra blickar går i dag mot tidens slut. Det är söndagen före domsöndag. Vi har alltså ännu tid att bereda oss inför det oundvikliga slutet. Och det är just beredelsen, då vi ser fram emot Jesu Kristi dag, som Paulus här talar om. Den börjar inte i oss, utan det är Gud som har börjat det goda verket. Det är också han som ska fullborda det. Han ber Gud om att den kärlek Gud har väckt hos dem ska överflöda och ge insikt och gott omdöme.

En sådan insikt har vi inte av oss själva. Vi kan nämligen inte förstå Guds vägar av oss själva, utan vi behöver Guds Ande. 1 Kor 2:14:

En oandlig människa tar inte emot det som kommer från Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.

Det här uttrycker Martin Luther i förklaringen till tredje trosartikeln:

Jag tror att jag inte av mitt eget förnuft eller av min egen kraft kan tro på eller komma till min Herre Jesus, utan den Helige Ande har kallat mig genom evangelium, upplyst mig med sina gåvor, helgat och bevarat mig i den rätta tron.

Och i psalmen sjunger vi:

*Vi i mörker måste gå,
om ej Anden du oss sänder.*

Tidigare löd orden i Petrus Lagerlöfs översättning av Tobias Clausnitzers 1600-talspsalm (finska psalmboken 201):

*Vårt förnuft förblindat är,
mörker all vår själ betäcker,
om din Ande ej är när,
som nytt ljus i henne väcker.*

Därför måste vi gå till Guds Ord, för det är där Anden leder oss till ljuset. Anden visar oss på Kristus, som är världens ljus, och när han väcker trons liv på honom får vi insikt och gott omdöme.

Vad behöver vi då insikt och gott omdöme till? Aposteln nämner tre saker som vi ska se närmare på.

1. För att avgöra vad som är viktigt

Vad är viktigast i livet? En annan formulering: Vad är meningen med livet?

Den gamla katekesförklaringen som jag lärde mig i skriftskolan för länge sen säger: "Att lära känna Gud och den han har sänt, Jesus Kristus, är livets viktigaste angelägenhet."

Vi ska se hur Paulus, aposteln, resonerar när det gäller frågan vad som är viktigt. Var det viktigt för Paulus att vara fri? Sökte han på allt sätt bli fri från sitt fängelse? Jag tror han var glad den dagen då han befriades från sina bojor. Han skriver också att han längtar efter filipperna med Kristi Jesu ömhet. Men ännu viktigare var att han fick dela nåden med sina vänner, som han skrev till från fängelset.

Lite längre fram skriver Paulus att han gläder sig över att Kristus blir predikad, och han tänker fortsätta att glädja sig. Han vet inte om hans fångenskap ska leda till döden eller om han ska få träffa sina vänner igen. Men han skriver (v 20–21):

Det är min längtan och mitt hopp att jag inte på något sätt ska stå där med skam, utan att Kristus nu som alltid ska bli frimodigt förhärligad i min kropp, vare sig jag lever eller dör. För mig är livet Kristus och döden en vinst.

Och sedan fortsätter han att förklara vad han menar med de här märkliga orden (v 22–24):

Men om livet här i kroppen innebär att mitt arbete bär frukt, då vet jag inte vad jag ska välja. Jag dras åt båda håll. Jag har en längtan att bryta upp och vara hos Kristus, det vore mycket bättre. Men för er skull är det mer nödvändigt att jag får leva kvar här i kroppen. Det är jag övertygad om, och jag vet att jag ska få leva och vara kvar hos er alla och hjälpa er till framsteg och glädje i tron.

Paulus har två val: antingen att dö och få flytta hem till Kristus, till himlen, eller att leva kvar för att hjälpa filipperna till framsteg och glädje i tron. Alltså att leva för dem. Alternativet att leva för sig själv finns inte.

Den här tiden för oss närmare tankarna på döden. Vi har sett mycket av det nu under pandemin, åtminstone via media, även om vi

har förskonats från att ha haft dödsfall nära oss. Och när vi närmar oss domsöndagen kommer tanken på Jesu ankomst nära.

Här får vi fråga oss om vi har lärt oss det här: att meningen med vårt liv, det som är viktigt, inte är att skaffa oss själva en så bra tillvaro som möjligt, utan att leva för Jesus. Har vi lärt oss tacka för att vi har fått lära känna Jesus? Har vi lärt oss, att allt det andra i livet är mindre viktigt än att känna Jesus?

2. Att vara rena och fläckfria på Kristi dag

Hur ska jag bestå inför Gud på domens dag? Den frågan blir särskilt aktuell nästa söndag, domsöndagen, men den ska alltid vara aktuell.

Hur ska jag, en syndig människa, kunna vara ren och fläckfri inför Gud? I Rom 3:23 läser vi ju:

Alla har syndat och saknar härligheten från Gud.

Och Jesaja säger (Jes 64:6):

Vi är alla orena, alla våra rättfärdiga gärningar är som en fläckad dräkt.

Den som nu saknar insikt och gott omdöme, den som inte har fått insikt av evangelium, måste nu försöka rätta till det här. Då måste man försöka lägga bort sin orättfärdighet och tvätta sina kläder! Jag ska ta ett exempel på hur man försöker anpassa sig för att duga.

Muslimerna lärs att de måste kompensera sina synder med goda gärningar. De får lära sig att de goda gärningarna samlas i en vågskål och de onda gärningarna i en annan. På domens dag ska de båda skålarna sedan vägas. Vilken är tyngre? Muslimerna hoppas på att den vågskål där de goda gärningarna samlas väger tyngre än den där deras onda gärningar finns. Men hur ska de veta om de gör det? De kan inte veta. De kan bara hoppas. Och de kan då göra sina böner ännu mera regelbundet och med mera andakt, de kan lära sig sina stycken ur Koranen ännu bättre. Och de kan, om de är riktigt konsekventa i sin tro, gå ut i det heliga kriget mot de otrogna, för om de stupar där blir de alldeles säkert martyrer och får en rik belöning i himlen. Så här hård är islam.

Men så här tänker man ju inte hos oss, eller hur? Det finns andra sätt att skaffa sig meriter: att lära sig att uppföra sig väl, att inte svära, inte arbeta på söndagen, inte röka, inte dricka sig full av öl eller sprit, inte slå sina barn, inte vara olydig mot föräldrarna osv. Och om man ger mycket i insamlingar för dem som hungrar eller är offer för jordbävningar och översvämningar, så blir det inte sämre, tycker många.

Nej, sämre blir det inte för det blir en liten hjälp åt dem som lider. Och vi ska hjälpa dem, det är alldeles klart, det är vi skyldiga till av ren medmänsklighet, och särskilt för att Kristi kärlek driver oss.

Men räcker det ända fram? Kan vi genom det stå rena och fläckfria på Kristi dag? Nej. Jesus säger (Matt 7:22–24):

Många ska säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn? Men då ska jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni förbrytare.

”Jag har aldrig känt er.” Det låter grymt. Men här finns nyckeln till hemligheten: ordet *känna*. Man kan låtsas vara kristen och Jesu lärjunge och ändå inte vara känd av Jesus eller känna honom. Den som känner Jesus ska inte höra sådana ord. Jesus känner sina får. Han känner dem som här i tiden behövt honom och varit hans lärjungar. För han har gett sitt liv för dem och de har vänt sig till honom för att få hjälp i sin syndanöd. Och han säger att han aldrig ska låta någon enda av dem gå förlorad.

Vad är det då att känna Jesus?

Det är att ha honom som sin Herre och Frälsare här i tiden. Att av Guds ord ha fått insikten att ingenting av det vi själva har eller har utrett består inför Guds stränga lag, men att vi får räkna till godo det som Jesus har gjort. Han har levt ett helt rättfärdigt liv. Han uppfyllde till punkt och pricka allt det som vi själva inte klarade av, för att vi är syndare. Och det klär han på oss i vårt dop, som en vit klädnad, utan fläck. När vi har den dräkten på oss syns ingenting av vår orättfärdighet. Vår egen orättfärdighet, våra smutsiga egna kläder, är tvätta-

de i Jesu blod och de täcks in av Jesu helighet. Därför kan vi vara rena och fläckfria på Kristi dag. Tänk vilket hopp!

Det här är inget som vi själva utverkar. Det hela avgjordes nämligen långt innan vi kunde vara med och avgöra det. Redan när vi döptes som små gjorde Gud ett under med oss: han födde oss på nytt till sina barn. Vi kan gå ännu längre tillbaka: Jesus skaffade oss frälsningen när han dog på korset, och bevisade att det var färdigt genom sin uppståndelse. Det skedde redan för 2000 år sedan. Långt innan du och jag var födda! Men Bibeln säger att det går ännu längre tillbaka: det skedde nämligen innan världens grund var lagd, när han utvalde oss till barnskap, som Paulus skriver i Ef 1:4–6:

Han har utvalt oss i honom före världens skapelse till att vara heliga och fläckfria inför honom. I kärlek har han förutbestämt oss till barnskap hos honom genom Jesus Kristus, efter sin goda viljas beslut, till ära och pris för den nåd som han har skänkt oss i den Älskade.

Tänk vilket bevis det här är på att vår frälsning på den yttersta dagen inte till den minsta del beror på oss, utan allt är av nåd, från den allra första början före världens skapelse!

Det är frukten av det som Johannes ser i himlen, när han betraktar den stora vita skaran (Upp 7), alla de utvalda som haft sina namn i Livets bok före världens grundläggning. De har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod, och de ger hela äran åt Gud och Lammet. Därför står de inför Guds tron.

3. Att vara rika på rättfärdighetens frukt

Vad är det, rättfärdighetens frukt?

Det är något som Jesus Kristus ger. Och det ska inte ge oss någon ära. Äran är Hans allena.

Tänk på hur det var när Petrus fiskade (Luk 5). Han hade bemödat sig, varit ute och fiskat hela natten. Och inget hade han fått. Så säger Jesus åt honom att han ska kasta ut nätet på djupet. Där går ju inga fiskstim! Men där blir nätena fulla.

Petrus blev rik på frukt, i det här fallet fisk. Och det var Jesus som gav den åt honom. Petrus visste själv att han inte kunde ta åt sig någon ära för det.

På samma sätt är det med den frukt som Jesus ger oss. Det beskriver han på domsöndagen med goda gärningar, som de rättfärdiga inte vet något av. Det är de orättfärdiga som har räknat sina gärningar. De rättfärdigas frukt är Jesu egna goda gärningar som han har berett, och som flödar ut från de kristna fast de själva inte vet hur. Därför går äran till Honom.

Då vi inser vad som är viktigast, insikten att vi får komma inför honom fläckfria, i Jesu rättfärdighets kläder kan vi med Paulus be om att den kärlek som Gud väcker hos oss, ska överflöda så att våra medmänniskor ärar Gud. Vi ber om att också våra kära närmaste, våra grannar och våra släktingar och vänner ska se att de får komma inför Gud intäckta i Jesu rättfärdighet, utan fläckiga kläder, och därför får vänta frimodigt på Jesu tillkommelse.

Då kan vi också med tacksamhet och glädje ta till oss den önskan och det löfte som Paulus avslutar sitt första brev till Tessalonikerna med (1 Tess 5:23–24):

Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela så att ni är utan fläck när vår Herre Jesus Kristus kommer. Trofast är han som kallar er, han ska också utföra sitt verk.

Amen.